

FÖLDES FERENC GIMNÁZIUM

Évkönyv 2008

Tartalom

Igazgatói köszöntő	6
Születésnap köszöntő	7
Köszöntés a Földesnek – 50 év múltán / Marosi Ernő visszaemlékezése.....	8
A diákönkormányzat munkája 2007–2008	10
In memoriam: Tok Miklós, Dusza Árpád	11
Eseménynaptár	13
Az Európai Parlamenti Modell VI. Nemzeti Ülése.....	33
Lengyel, magyar – két jó barát	36
Ahoj! – Na shledanou!	37
Schwitzerdütsch és miegymás	39
Belga diákcseré	42
Álláshirdetés: Mikulásvonat	46
Nyugat-Európai (cool) túra.....	48
Menni kéne... / Ez egy dal a Képzelt riportból... ..	52
Kulturális napi képes összefoglaló	53
A 2006/2007-es tanév versenyeredményei	53
A 2006/2007-es tanév sport eredményei.....	59
A 2007/2008-as tanév versenyeredményei.....	60
A 2007/2008-as tanév sport eredményei.....	64
12. A	66
12. B.....	78
12. C	88
12. H.....	104
13. F.....	122
Iskolánk tanári kara a 2007/2008-as tanévben	132
A 2006/07 tanévben érettségizettek névsora.....	133
A 12. évfolyan tanulóinak jutalmazása 2007	134
Osztálytitkárok a 2007/2008-as tanévben	135
Köszönet	136

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2008

Köszöntés a Földesnek – 50 év múltán

Megtisztelő a felkérés, hogy idén én köszöntsem a Földes Ferenc Gimnáziumot. Nemcsak azért, mintha okvetlenül különbözni akarnék az ilyen alkalmakkor közhelyszerűen szavalt – és persze azért klasszikus, mert felülmúlhatatlan, másképp aligha mondható – Ady verstől, az Üzenet egykori iskolámba címűtől, úgy gondoltam, hogy ellenkeznem kell az „egykori” jelzővel, mégpedig nemcsak azért, mert lám, számon tartanak, hanem egyéb okból is. Amikor elhagyunk egy iskolát, ha ez az iskola tényleg befejezte formálásunkat, és felszabadított (ahogyan a mesterek inasait szokták), boldogan és megkönnyebbülve, mint valami kinőtt dolgot hagyjuk – hagytuk mi is – el, de közösségének tagjai maradunk.

Ez persze, nosztalgikus érzés, amelyet érettségünk ötvenedik évfordulóján találkozóra készülő osztálytársaimmal érzünk. Gaudeamus igitur – énekeltük akkor, s most már arról is van valamelyes fogalmunk, mit jelent ugyanabban a dalban a molesta senectus emlegetése. Mégis, leginkább abban vagyunk biztosak, hogy nos habebit humus – ahogyan iam habet, szinte kivétel nélkül, régi tanárainkat, eltűnt, meghalt osztálytársainkat, akiket kis csapatunk most riadtan vesz számba. De az iskola számára most is juvenes sumus, s ezt – hogyan is másképp? – bizonyára régi ökörködések felidézésével próbáljuk majd megerősíteni, kíváncsian arra, mi maradt meg máig ezek egykori tethelyéből, amely, ki tudja, talán nincs is, nem is volt úgy, ahogyan emlékeinkben él.

Ötven év éppen egy fél század, amelynek legnagyobb része a 20. századra esett, s akik maradtunk, szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy megláttuk a 21. et is. A most érettségizők unokáink kortársai. A mi érettségünk idejére már mint történelmi időre emlékezünk vissza, s azt tapasztaljuk, hogy ma éppen az akkor és a közvetlenül azután történetek értelmezése osztja meg leginkább az egyszerű embereképpűgy, mint az ezzel hivatásszerűen foglalkozó szakdolgosokat, politikusokat. Közülük talán éppen azok fogják kimondani a helytálló ítéleteket, akiket, mert fiatalabbak, személyes élményeik és benyomásaik nem befolyásolnak a véleményalkotásban. Bennünket ugyanis a történelem így vagy úgy mindenképpen személyes életünkben érintettek. Harmadikosok voltunk 1956-ban, amelynek forradalma társadalmi eszmélésünknek mindenképpen legfontosabb sarokpontja volt. Érettségünk hónapjában végezték ki Nagy Imrét és mártírtársait. Amikor közülünk azok, akik „szabályszerűen” folytatták egyetemi tanulmányaikat, végeztek, 1963-ban ért véget a megtorló terror legdurvább időszaka. Újabb öt év múlva, 1968-ban – ki csak a közvetlen környezetben, a prágai tavasz sorsát szemlélve, ki az akkori forrongó világra is rálátva – férfikorunk kezdetét az „így nem mehet tovább” belátása, generációnk alapvető élménye alkotta. Ami későbbi életünkben is meghatározó maradt: a nagy változások korában éltünk, amelyben keservesen tapasztaltuk meg az erkölcsi érzékünket megrendítő, kisebb nagyobb megalkuvások keserű ízét is, de meglepetve a nem is remélt nagy dolgok valóra válását is.

Visszatekintve eddigi életünkre, mindenekelőtt azonban maguk a hatalmas és szüntelen változások jellemzik azt. Minden ember elmondhatja magáról, hogy átmeneti korban élt, a mi korunk bizonyosan a nagy átmeneti korszakok egyike volt. 1958-ban, amikor érettségiztünk, – ma így látjuk – talán még közelebb voltunk

Ahogyan az évkönyveink már hagyomány, ebben esztendőben is egy, a sa szakterületén nagyon je tős sikereket elért egy diákunkat kértük fel, h emlékezzen vissza a gim ziumban eltöltött évekre. Nagy megtiszteltetés s munkra, hogy **Marosi Er professor úr**, a Magyar dományos Akadémia ale ke, művészettörténész vá ta ezt a feladatot.

a 19. századhoz. A második világháborútól, amelynek idején születtünk, s amelynek következményeit családjaink még viselték, csak 13 év választott el. S akkor még az első világháború előtti viszonyok látszottak a visszahozhatatlan jólét időszakának – sok minden a környezetünkben is még arra a korra emlékeztetett. Televízió még nem volt, az úrkorszak még nem kezdődött meg, a modern tudomány és a technológia vívmányai csak ezután születtek. Egyetemista éveimben is – még gőzmozdonyok, legfeljebb Diesel-mozdonyok vontatta vonatokkal – az út Budapest és Miskolc között többnyire 5, de legalább 2 és fél-3 óráig tartott. Városainkba, vidékeinkbe éppúgy bezárva él-tünk, ahogyan – más, nem elsősorban technikai okokból országunkba, régióinkba, „táborunkba” is: a vágyott világ csak fokozatosan, s egy csapásra csak újabban nyílt meg előttünk, nem is beszélve ennek arról az egységéről, amit ma globalizációnak szoktunk nevezni.

Csak a magam tanult tudományágában, a művészettörténetben mennyi a változás! Az egyetemen a filológiai munkának azokat a módszereit sajátítottam el, amelyekkel évszázadok óta dolgozott minden bölcsész. Papíron, tollal vagy ceruzával írott szöveget dolgoztunk fel; a szükséges szövegrészek kiválasztása, másolása közben ezeket megértettük megtanultuk, kritikájukat nagyrészt el is végeztük. A szövegértés, amelynek hiányosságairól ma annyi szó esik, fel sem merült. Igaz, amikor az első xerox-gépek megszabadítottak az íródeákok vesződéséről, hamarosan kiderült, hogy az így megszerzett szövegek már nem váltak vérünkke: el sem olvastuk őket – hát még az elektronikusan szkenneltek, a világhálóról letöltöttek! Amit múzeumokban, műemlékek előtt lerajzoltam, hogy el ne felejtsem, az kitörölhetetlenül megragadt az emlékezetemben. Amit magam fényképeztem, – s megtanultam, mint kollégáim többsége is, fényképeimet laborálni – ugyancsak megragadt vizuális emlékezetemben. A videón, a digitális fényképen, számítógépen rögzített kép már nem; az a technika dolga, s ez a technika a képek tömegét zúdítja rám, a látványnak ugyanolyan hangzavarát, amilyen a zajos környezetben körülvesz. A hangzavar, a túltelítettség, a feldolgozhatatlan bőség pedig megfosztja értéküktől azokat az információkat, amelyekért régebben meg kellett küzdeni. Mégsem lenne értelme ismét felcserélni a bő-séget a korábbi szűkösséggel, az információs társadalom tudásforrásait a régiakkal, a hagyományosakkal. Ugyanakkor örülök annak, hogy még a régiekben nevelkedtem, ismerem az értékét és becsülöm a szépségét a nyomtatott könyvnek, és el sem tudom képzelni, lehet-e az emberi kultúra eredményeit csak hasznosságuk miatt becsülni a hozzájuk vezető út ismerete nélkül.

Ennek a nagy átmenetnek minden eredményét nem értem, legtöbb vívmányának csak passzív haszonélvezője vagyok – talán az is csak mérsékelten. Végére, bölcsész-ként a modern technológiának, a kémiának, fizikának, biológiának, az orvostudománynak s a többinek csak külső szemlélője lehetek. Korunk tudása nagyrészt specializálódott tudás; a régi nagy tudományterületek egyes ágai sokszor annyira eltávolodtak egymástól, hogy látszólag közeli területek művelői is alig tudnak egymással szót érteni. Egy-egy középiskola érdeme nem elsősorban abban van, hogy mennyire képesek szaktudósokat nevelni, hanem abban, hogy azokon a területeken, amelyeknek tanulását abbahagyjuk, mennyire tudják a későbbi tájékozódás alapjait lerakni. Úgy érzem, ilyen, a világban való eligazodásunkat segítő általános tudással látott el bennünket a Földes Ferenc Gimnáziumban töltött négy tanulóév. Ha nem érezzük magunkat elveszítettnek megváltozott és állandóan változó világunkban, elsősorban ezt köszönhetjük tanárainknak – amit szakterületünkön az általuk lerakott alapokra építeni lehetett, azt az egyetemen és aztán, a munkánk során szerezhettük meg.

Talán a változó világban élés folyamatos élménye teszi, hogy értékrendünket még alakulóban lévőnek, ismereteinket lezáratlannak tartjuk, s ezért magunkat is még mindig tanulóknak, így az iskolához tartozóknak, tőle el nem szakadottaknak. Kérem, fogadjanak el társaiknak a mai diákok, iuvenes dum sumus.

Földes
Ferenc
Gimnázium
Évkönyv

2008

Álláshirdetés: Mikulásvonat

Mit szólnál ahhoz, ha egy álmos hétfő reggelen felajánlanának Neked egy hét igazolt távolmaradást az iskolától és cserébe csak játszani kéne egy picit a kisgyerekeknek/kisgyerekekkel? Ugye örülnél és bólogatnál? És mit tennél akkor, ha hozzátennék, hogy ezt a bizonyos játékot Lillafüreden, télen, (kutya)hidegben, enyhén szólva vicces (értsd: idétlen) jelmezből, reggel kilenctől este hatig, megállás nélkül és minden alkalommal ugyanolyan tökéletesen kell előadni? Hervadna egy picit az a mosoly az arcodon, ugye?

És az utolsó kérdés: Mit szólsz ahhoz, ha azt mondom, hogy mindezek ellenére (vagy épp ezért) ez volt életem/életünk egyik legjobb hete?

Utólag is köszönettel tartozunk Sóczó Kinga tanárnőnek, hogy belerángatott ebbe a mókába, mert a Lillafüreden eltöltött hét teljesen más megvilágításba helyezett jó pár dolgot, elsőként a „kisgyerek” és a „kemény munka” fogalmát.

Naponta négy vonat érkezett, egyenként négy vagonnal, minden vagonban 50-60 gyerekekkel. Két társulattal játszottuk végig a mesebirodalmat, így vonatként minden szereplőnek két csoport jutott. Hogy mindezek függvényében milyen volt a tempó?

Hadd idézzem Boda Péter koordinátor legtöbbször elhangzott mondatát:

„Gyerekek, késésben vagyunk, pörgessük meg!”

Persze a kisóvodások/iskolások/bölcsisek egyáltalán nem igyekeztek megkönnyíteni a munkánkat, sőt! Bármely színpadi próbánál többen tanítottak a fent töltött idő az impro-

vizáció fogalmáról. Oldalakat lehetne megtölteni arról szóló sztorikkal, hogy szorította be egy elszánt ovis csapat a gyáva oroszlánt a bozótosba, hogy rohanták le Őz várát az alsó tagozatos kisfiúk vagy éppen, hogy indult meg egy egész csoport a (szerepe szerint) szökni próbáló Totó után, komoly fejtörést okozva ezzel a többi szereplőnek. Ezek a részletek azonban cseppet sem voltak bosszantóak, inkább sajátos ízt és humort adtak a játéknak, a közösen eltöltött időnek. Legemlékezetesebb, legviccesebb történeteink fő-

szereplői is ők, hisz ki felelhetné el a Mikulástól limit nélküli hitelkártyát kérő kisfiút vagy éppen a három jó barátot, akik minden áron igyekeztek megmagyarázni a Madárijesztőnek és a Bádogembernek, hogy a kölcsönösen félbevágott szervek (szív, agy) cseréje megoldaná a problémájukat?

Természetesen akármilyen élvezetes is a gyerekekkel töltött idő, szükségünk volt pihenésre is, amire a két vonat közti időben kaptunk lehetőséget. A társulat tagjainak eltérő vérmérsékletét tökéletesen példázta az ekkor választott pihenési forma. Az aktívabbak (köztük a tanárnő is!) a focit választották, hogy kikapcsolódjanak és felmelegedjenek. A lustábbak pedig a padon ücsörgéssel, focistáknak szurkolással kiegészített tea, ritkább esetben (naggyon mérsékelt mennyiségű) forralt bor hörpölgetésére szavaztak. Persze sok időnk nem volt az ilyesféle úri hívságokra, mert hamar felcsendült kedvenc főnökünk hangja: „Tíz perc a következő vonatig! Öt perc múlva minden szereplőt szeretnék a helyén látni!” Ilyenkor labdát el, poharat le és jöhetett a következő kör játék!

Ha a Mikulásvonatról ír az ember, akkor mindenképp ki kell emelnie két különleges vonatot, amelyek különböző módon ugyan, de mély nyomot hagytak az egész gárda emlékezetében. Az egyik az értelmi fogyatékosok, a másik pedig a miskolci egyetemisták külvonata volt.

Az előbbi olyan felejthetetlen élményhez juttatott minket, amit szerény véleményem szerint kevesen élnek át a színészettel foglalkozók közül. A beteg gyerekek arcán olyasfajta öröm és beleélés tükröződött, amit egyetlen egészséges társuk arcán sem láthattunk, és ezzel igazi értelmet adtak a munkánknak. Köszönettel tartozunk nekik.

Az egyetemistáknak más okból kell „Köszí!”-t kiáltanunk innen: egyszerűen azért, mert tisztelettel és élvezettel nézték végig a játékunkat és igazi partnerként zokszó nélkül hagyták magukat belevinni a legviccesebb helyzetekbe is. Cserébe ígérjük, hogy sosem felejtjük el az Őz várának rejtett ajtaján keresztül négykézláb besorjázó gépészek, bölcsészek látványát!

Persze nemcsak ez a két vonat volt élmény számunkra, hanem (ahogy már említettem) az összes többi is. Minden egyes vonaton volt legalább egy igazi, szájátva csodálkozó, csillogó szemű csapat, akiknek igazi élmény volt újra és újra előadni Dorothy és Totó kalandokkal teli útkeresését. És majd minden vonatonál komolyan sajnáltuk, hogy többet nem találkozhatunk ezekkel a gyerekekkel.

* * *

„Szakmailag” szívmengető volt az is, hogy többen dicsérték a társulat játékát, tanárok, szülők egyaránt (néha még Boda Peti is!) és nem egy ember kérdezte meg, hogy honnan jöttünk.

Mindezek és még sok minden (amire hely hiányában kitérni lehetetlen) volt az oka annak, hogy amikor a hét végén el kellett búcsúznunk az állomástól és a mesebirodalomtól, kellemetlen, szomorkás érzés telepedett ránk.

Közhelyes ugyan a fordulat, most mégis kénytelen vagyok élni vele: Lassan a rendelkezésre álló hely végére érek, így rövidre kell szabnom a mondanivalómat! Hiába, ki kell választanom a legfontosabbat, álljon hát itt a köszönetnyilvánítás!

Köszönet Boda Péternek és a többi szervezőnek a játék lehetőségéért, a tömérdek péksütiért és a szórványos dicséretékért, vállvergetésekért! Ja, és persze a kellemes munkakörnyezetért! Köszönjük a lillafüredi Alpeli vendéglőnek az ebédet és a korlátlan mennyiségben fogyasztható forró teát! (Na meg a forralt bort, szigorúan korlátozott mennyiségben!) Köszí az egész 12.E-nek azért, hogy befogadtak minket és megkönyvitették a közös munkát, valamint hálás köszönet a kürtőskalácsos és a sült gesztenyés néniknek az ingyen finomságokért!

És természetesen még egyszer köszönjük ezt az egészet Sóczó Kinga tanárnőnek, aki nélkül (figyelem, amerikai fordulat!) mindez nem jöhetett volna létre!

Zárszóként csak ennyit ajánlhatok/ajánlhatunk Neked, idegen, aki most a kezeden tartod az évkönyvet:

Ha egy álmos hétfő reggelen valaki széles mosollyal felajánl egy munkalehetőséget a miskolci Mikulásvonaton, ne érdekeljen, hogy esik a hó, tél van, stb. Csak annyit kérdezz:

„Hányas vágányról indulunk?”